

Приказка за Градината (11) – за Родителя

 truden.truden.com/627.html

Труден

17.07.2009

И така Бог се завеял с вятъра по незнайни (*за селяните*) краища на света (*градината*).

И хоп – довел се до една другоселска кръчма.

Седнал той до прозореца и се загледал към мегдана.

Кръчмата пълна – мегдана празен.

Взел си той столчето, излязъл и седнал в средата на мегдана.

Селяните в кръчмата започнали да се побутват и да сочат към Бог:

„Кой е тоя бе, и кой вятър го довя у наше село?“

Станали от масите и излезли на мегдана.

„Кой си ти и кой вятър те довя у наше село?“ – попитал го кръчмаря.

„Ние сме Бог и това село не е ваше а наше -отвърнал Бог и добавил – Къде са ви децата, дечица мили?“

Такъв отговор може да се сравни само с валяк преминал през купчинки пръст и заличил ги както длан заличава написаното в пясъка.

Селяните стояли, мигали на парцали и се чудели какво значи този отговор. Естествено валираните им умове не стигнали до никакъв отговор за отговора и най-купчински го прехвърлили (*отговора*) върху личността на Бог: „Тоя не е у ред.“

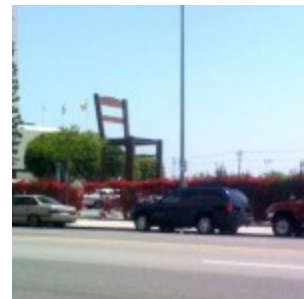
Валираните умове никога не следват висините на Логиката (*защото са плоски*) и се движат по плоскостта на първичните връзки прищракващи в тях.

„Какво знаеш ти за децата ни и защо питаш за тях?“ – била първата прищракала умо-заклучена връзка.

„След години ще ви изпратя себе си да ви каже, че вашите деца не са ваши. На тях ще кажа същото. И на техните деца същото ще кажа...“ – отвърнал Бог и си поръчал една лимонада.

Докато отпивал от нея (*донесли му я след половин час*) Бог погледнал в очите на селяните, а те били празни *от разбиране* като празната лимонадена бутилка, която върнал на кръчмаря.

„Та – решил да им помогне Бог – как казвате, че това село е ваше, щом вие не сте деца на родителите си, и децата ви не са ваши, и техните няма да са техни?“

Столът от селския площад, на който Бог си изпил лимонадата

Селяните мълчали и доизпразвали погледите си.

„Селото е на родителя, но в него има само деца. Къде е родителя, мили дечица?“ – Бог не вярвал, че този въпрос ще налее някакво разбиране в премазаното съзнание на селяните.

Лек ветреца преминал през мегдана.

Станал Бог и посочил стола:

„Този стол е за почивка и размисъл а не за опиване. Неговото място не е в кръчмата а на мегдана, който ви е наследство. Седнете и мислете за Родителя.“

Чуло се чаткане, но това не било от мислите на селяните а от копитата на кон, който отвелял Бог в незнайна за селяните посока на тяхното объркано съзнание.

Приказката продължава, мили дечица.